

NATAŠA BRULC-ŠIFTAR: Pravzaprav me je na včerajšnji okrogli mizi o nasilju, ki jo je policijska uprava Murska Sobota organizirala v Moravskih Toplicah, najbolj pretresel podatek Tatjane Mušič iz kriminalistične policije pri ministrstvu za notranje zadeve, da je v petih letih v Sloveniji naredilo samomor kar 288 mladih starih do 24 let. Ali je to sploh mogoče? Različne so verjetno njihove življenjske zgodbe, ki so jih privedle do te odločitve. Zagotovo kakšna priča tudi o nasilju. Čeprav minister za zdravje Dušan Keber pravi, da ni dokazal da bi bili Slovenci bolj nasilni od drugih narodov, pa je vendarle pri nas nasilja toliko, da človek težko verjame. Ali kot so poudarili udeleženci včerajšnje okrogle mize, ki so prišli iz različnih institucij, sodnih kriminalističnih nevladnih, nasilje ni enkrat dogodek, temveč proces, ki ga žrtve običajno obelodanijo šele takrat, ko je ogroženo njihovo življenje. Policija je največkrat tista, ki se prva sooči z žrtvijo in naislnežem. Med prvimi so najpogosteje ženske, potem otroci, nasilneži pa so, tako pravijo raziskave, v 88-ih odstotkih moški. In čeprav mnogi pravijo, da nasilnež, ki brutalno prebute svojo partnerko, ne sodi drugam kot za zapahe, ali celo na električni stol, pa si sama še vedno ob tem postavljam kup vprašanj. Med drugim, kaj se zgodi s človekom, ki fizično in psihično uničuje žensko, ki jo je nekoč vendarle ljubil in se odločil za življenje z njo. Zato tudi ne moremo obsojati žrtev, ki nasilneža prijavi, potem pa se pričanju odpove. Psihično in tudi fizično popolnoma uničeni osebi v tistem trenutku težko dela razum, zato ji je potrebno pomagati, tudi če se odloči, da ostane, ker pravzaprav sploh več ne ve, kakšno je življenje brez nasilja. Alkohol ni razlog zanj, je pa izgovor. Prav tako socialna revščina, s katero se ubadajo mnogi. A kaj, ko se te reči dogajajo tudi za štirimi zidovi bogatih družin, le da pridejo na dan batine iz socialnega roba veliko pogosteje, kot iz onih drugih visokih krogov. Mnogi si veliko obetajo od novele zakona o policiji, ki med drugim pravi, če bo seveda sprejeta, da bodo lahko policisti nasilneža odstranili še preden se zločin zgodi. O tem, kam ga bodo odstranili, novela ne govori. Policisti pa pravijo, da od njih ne smemo pričakovati preveč. In ravno zato, ker je delo z nasiljem zahtevno, čustveno obarvano, drugačno, morda tega ne more početi vsak, kakor koli že, država je dolžna poskrbeti za našo varnost, tudi za domačimi zidovi. O nasilju bi morale odkrito spregovoriti tudi šole, ki ga večinoma prikrivajo in tako varujejo svoj ugled, čeprav vemo, da je realna podoba drugačna. Da ne govorim napamet, potrjuje tudi izjava doktorice Majde Pšunder iz pedagoške fakultete, namreč, ko je želela opraviti raziskavo na šolah o nasilju, je poklicala 57 ravnateljev. Le eden je privolil v njeno delo. In potem so tu še starši, ki imajo pri vzgoji odločilno vlogo. Pomanjkanje časa, socialna stiska in še kaj, so spet samo izgovori. Država pa se naj že enkrat zave, da je pogoj za zdravo družbo, zdrava družina. Za božjo voljo, naj že enkrat pomaga!